

TUỆ NGUYÊN – THÍCH THÁI HÒA

NHƯ DẤU
CHIM BAY
thơ

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HÓA – VĂN NGHỆ

Ngô

*Lời thi ca thoát vút bay lên
từ chỗ tột cùng của uyên nguyên cảm nhận,
mà trí năng không thể dự phần.*

*Thơ không nằm nơi ý, ý
không nằm nơi thơ; ngộ thì thấy, không
ngộ thì thôi; cảm thì nhận, không cảm thì
thôi, để mặc chim hót, để mặc thơ bay; bay
qua phố thị, bay qua ruộng đồng, bay qua
hồn say kiếp người, bay vượt trăng sao!*

*Kh như đôi cánh hồng điều vờ
nhẹ và vút lên giữa cõi vô cùng, giữa chốn
vô tung, chim chẳng để ý đến dầu, dầu
chẳng để ý đến chim; dầu và chim như
cỏ, như không mà mọi lần mức khí lai đều
tuyệt bật.*

*Thưng, đôi cánh chim cứ vờ
và bay, bay mãi đến vô cùng...*

**XUÂN NHƯ
NGÀY ẤY**

Đất trời
vẫn đất trời này;
vẫn giông bão tố
vẫn đây bình an;
vẫn đêm tối
vẫn trăng ngàn;
vẫn bình minh cũ
vẫn hoàng hôn xưa.

Đá nằm
im lặng bốn mùa,
ngàn năm chim vẫn
hót đùa trên cây.
Rừng hoang
hoa vẫn nở đây,
trong ta xuân vẫn
như ngày ấy thôi!

Xuân Kỷ Mão (1999)

QUẢY

Quả y bình minh
đứng giữa trời,
tâm yên đứng giữa
nắng mưa bụi hồng.
Quả y hoàng hôn
trở về nguồn,
tâm ta chừ sạch
nỗi buồn thế gian.

20/1/Kỷ Mão (1999)

CÒN MÃI MỘT ĐÓA HOA

Ơn lạnh mùa đông
chuyển thành nắng ấm,
chim dậy hát ca
mây bay về đỉnh núi.

Sáng nay,
trời đất nhìn nhau,
trời đất trong nhau.
Tia nắng mỏng
ấm lòng người lữ khách,
mắt ai sâu
hun hút vượt duyên sinh!

Đôi cánh bướm,
vỗ lên cành hoa dại,
giữa rừng hoang
hương lạ vẫn còn bay!

Xuân có về chăng,
hay trong ta sức sống dậy!
Chiếc lá vàng hôm qua,
nay trở thành màu xanh biếc,
và trong
cội thông già
còn mãi một đóa hoa!

Mộng Một Tết Canh Thìn (2000)

BƯỚC CHÂN

Mỗi bước chân
là mỗi đóa hoa
đa tình –
rạng rỡ
xuất hiện
sáng nay.
Không khơi vơi
như sóng ngàn,
không rộn ràng
như những cánh bướm
trời xuân.
Lắng yên và soi sáng
như mặt trời tâm linh
ngàn đời tỏ rạng.

Không gian
tuy vô biên,
nhưng đã hiện hữu
trong mỗi bước chân này.

Và thời gian
tuy vô cùng,
nhưng đã cùng với
những đóa hoa,
nở ra trong từng bước chân
thảnh thơi sáng nay.

CUÔNG LŨ

Nỗi đau
cuông lũ đi về,
gió mưa chìm ngập
cả quê hương rồi.
Rác rêu
theo lũ cuốn trôi,
kiến sâu theo lũ
luân hồi về đâu!

Đất trời
một thoáng giận nhau,
núi nghiêng, nguồn vỡ
làm đau dân mình.
Ai ngồi
trên nước lênh đênh,
hỏi trời đất có
giận mình chi không?

THƯƠNG ANH CẢ

Quối đường
ôm bóng tà huy,
hỏi ai ngồi chếp
sử thi cách nào?

Áo em
lành giữa chiêm bao,
quần anh rách trụi
xanh xao mặt mày.

Thưa rằng,
ai tỉnh, ai say
quần trụi, áo trụi
phơi bày kiểu chi!

Một đời
anh cả còn gì,
còn chiêm bao
giữa
tà huy rối bời!

CHIẾC LÁ

Quả, lá vàng
ngày qua xanh,
ngày mai xanh,
cả trời xuân
tròn đầy
trong cuống lá!

THONG DONG

Hoàng hôn
ta trở về nguồn,
sáng mai thức dậy
tâm hồn mới tinh.

Dấu rêu xanh
cũng có tình,
dấu là hạt cát
cũng kinh không lời.

Bốn mùa
mây bạc thành thơ,
thong dong nào bận
chi đời Có – Không!

XUÂN BẾN LỄN

Suốt mấy mùa đông lạnh
Ta nằm nghe gió reo,
và ngắm trăng đỉnh núi
mây ngăn phủ lưng đèo.

Mây chỉ ngăn phủ thôi,
can chi mà buồn nhĩ!
Mai kia mây theo gió,
làm hạt nắng biển khơi!

Hạ thu nắng gió đùa
ru êm hoa dại ngủ,
ngủ đi mùa đông lạnh
đừng trở giấc chiêm bao!

Cửa thiền “sáu cánh khép”
xuân về, xuân gõ cửa,
tưởng rằng, ta ngủ quên,
ta cười, xuân bẽn lẽn!

Mộng Một – Xuân Tân Tỵ (2001)

HỮNG HỒ

Sáng nay
cành hoa nở
chim dậy
rộn hót ca,
cả hai
đều thân thiện
nhưng,
thật đã hững hờ.

KHÔNG MỘT CỖI

Sương ơi,
em không tan
trần gian
đầy lạnh buốt,
chim bỏ ngõ
lời ca
và ta
không
một cỗi trời về!

THƯA RẰNG

Ai chưa có
cứ đi tìm,
cho đôi mắt ướt
cả nghìn trùng dương!

Thưa rằng:
trong một hạt sương,
mênh mông sỏi ngọc
chơn thường biết không?

CÔI ĐẠI KHỜ

Bước chân
vào cõi đại khờ,
yêu đương phía trước
bụi mờ phía sau.

Kể từ
khi biết mặt nhau,
kể từ khi ấy
nỗi đau thêm nhiều,...

Trăm năm
nào có bao nhiêu,
sao không yêu với
tình yêu đại từ!...

VỀ

Tìm Phật
chính tìm tâm,
tâm yên
Phật hiện về.
Mắt trong
ngời nhật nguyệt,
tình đẹp
vạn trời quê.

HỒN XUÂN

Từ Đông,
xuân lại đi về,
nắng phơi cổ lục
ấm quê hương này.

Chim thôi
hót điệu lưu đày,
hoa thôi hờn dỗi
những ngày lạnh sương.

Núi thôi
mòn mỏi xa thương,
nước không còn bỏ
cội nguồn đi rong.

Quê tâm
vời vợi nắng hồng,
hồn Xuân còn mãi
giữa lòng thế gian.

Xuân Nhâm Ngọ – 2002.

THẦY VỀ

*Kính dâng Giác Linh Cố Hòa Thượng
Thích Đức Nhuận, Nguyên Chánh Thư
Ký Viện Tăng Thống GHPGVNTN Viên
 tịch ngày 19/12/Tân Tỵ (2002).*

Từ vô biên cõi đi về,
hóa thân Vương tượng
Thầy nghe biển gào.
Thấy ngàn con sóng lao xao
hỏi trong biển nước
có bao nhiêu tình!

Nước theo
vận gió lênh đênh
Thầy theo hạnh nguyện
vân trình về ngôi.

Vẫy tay
chào cõi luân hồi,
thả gương đạo hạnh
giữa trời trăng sao.

NGHE

Người nói
mình nghe;
mình nói
người nghe.
Vũ trụ
bốn mùa,
đều là hoa nở!
Vũ trụ
bốn mùa
đều có hơi thở
bình an.

LỜI MẸ RU

Đục trong
đời có đôi dòng,
thanh hương của mẹ
từ lòng đất ra.

Mẹ yêu
vượt mấy thiên hà,
Mẹ yêu vượt cả
hàng sa mạch nguồn.

Mẹ yêu
thấm mát càn khôn,
mát đời con giữa
sóng cồn bể dâu.

Mẹ yêu
bắc một nhịp cầu
đưa con vượt khỏi
nỗi sầu thế gian.

Mẹ ru
tình ngập nắng vàng,
Mẹ ru tình ngập
ba ngàn đại thiên.

À ơi,
tình sạch ưu phiền,
bình yên từ cõi
chân nguyên vọng về...
À ơi, ơi à, à ơi...

TÌNH ĐẠO SĨ

I

Mặt trời lên
sương tan hòa trong lá,
nuôi màu xanh
cây cỏ đẹp cho đời;
Tình đạo sĩ có,
không nào ai biết,
mắt đăm chiêu
sâu hút vạn trùng khơi!

Hoàng hôn xuống
sóng cồn đùa cát trắng,
kiếp dã tràng
theo sóng bạc về mô...
giọt nước mặn
cũng ấm lòng lữ thú,
ấm lòng khách
thương hải giữa tang hồ!

Tình đạo sĩ
như trăng ngồi vô tận
giữa vô cùng
soi dẫn bước chân ai...
như non xanh
đứng ngàn đời vững chãi,
dẫu biết rằng,
mây theo gió ham chơi!

Tình đạo sĩ
không như tình viễn xứ,
không như tình
lưu ảnh giữa cố hương;
tình lồng lộng
như hư không ngồi sáng,
giữa vô cùng
và mãi mãi vô chung...

II

Tình đạo sĩ,
ôi cuộc tình hoảng vĩ!
lên non cao
không vương bận kiêu kỳ;
xuống thác ghềnh
không lênh đênh theo thác;
sống thênh thang
giữa gió nội trăng ngàn!

Không kiêu bạc
giữa muôn lời xưng tụng,
không tủi hờn
giữa phụ bạc phù vân;
nhìn biển nghiệp
mỉm cười trong tỉnh lộ,
đời an nhiên
trong từng mỗi bước chân!

Bình minh dậy,
thở cười nghe chim hót,
và nhìn sương
trong cỏ biếc lung linh;
dù gánh cả
càn khôn vai vẫn nhẹ,
nhẹ tâm mình,
hơi thở hóa thành kinh!

Chừ,
Tịnh độ không đi mà vẫn đến,
cõi hồng trần
cát đá hóa lưu ly;
từng hạt nắng
thấm vào từng cỏ dại
giữa muôn trùng
giun để hát Tù bi...!

III

Tình đạo sĩ,
ôi cuộc tình kỳ lạ;
một trái tim
dung hóa vạn mặt trời;
một trái tim
máu lưu chuyển ngàn nơi,
dù địa ngục
hay Niết bàn tịch lạc!

Tình đạo sĩ
là tình yêu siêu bạt...
giữa mênh mộng
vàng vạc ánh trăng xưa,
đưa ai đi
giữa tháng ngày giông bão,
điều ai về
giữa trăm thắng ngàn thua!

Trong bão lửa
tình hóa thành sen trắng;
giữa hồng trần
tình hóa nắng tinh khôi,
tình không phải
là cuộc tình chờ đợi,
Tình sáng tinh
khi mới có luân hồi!

Tình đưa ai
ức kiếp trở về ngôi,
cho hoa cỏ
cũng biết cười dung thứ,
và Thượng đế
cũng biết lời khiêm nhường,
để tâm linh
sáng rực cõi luân hồi!

Tình tâm linh
là cả vạn mặt trời;
tình tâm linh
là phép lạ vạn đời;
tình bất diệt
đi giữa đời sinh diệt...
giữa diệt sinh
mà kỳ tuyệt vô cùng...

Huế - 2002

BIẾT NHAU

Người về
từ cõi vô biên,
trắng thơm đại nguyện
trăm miền bước đi.
Người về
với chiếc hoàng y,
với bình minh giữa
tà huy diệu vời.

Trăm năm
là chuyện của đời;
chiêm bao là chuyện
của người ngủ say.

Cõi tình
là cõi bụi bay
Người về đi giữa
cõi này mà chơi.

Giúp đời
một chút thanh thoi,
giúp đời chỉ một
nụ cười nguyên sơ.
Giúp đời
một chút tình thơ,
chút tình từ thuở
đôi bờ biết nhau.

MẮT ĐẸP NHÌN ĐỜI

Tôi nghe lời ru nguyên sơ;
lời ru là lời thơ;
lời ru chạm mặt trời;
lời ru làm mẹ cuộc đời;
lời ru làm nở nụ cười;
lời ru làm đẹp tình người –
chuyển về khắp muôn nơi!

Từng hạt sương lung linh;
từng sương hạt – từng lời kinh;
chạm vào trăng mênh mông;
chạm vào từng cõi lòng,
xóa tan dòng lệ đắng!

Sáng nay trời thật đẹp,
tôi không đi ngắm hoa;
tôi ngắm hoa trong tôi
hoa tâm đã nở rồi!

Sáng nay trời thật đẹp,
tôi không đi nhìn cỏ;
tôi nhìn cỏ trong tôi,
màu xanh đã có rồi!

Sáng nay trời thật đẹp,
tôi không đi nhìn sương;
tôi nhìn sương trong tôi,
dòng cam lồ chảy rồi!

Sáng nay trời thật đẹp,
tôi không đi hong nắng;
nắng ấm lên trong tôi,
nồng thắm đẹp quá rồi!

Sáng nay trời thật đẹp,
tôi không đi hóng gió,
gió mát dậy trong tôi;
gió nghiệp đã lặng rồi!

Cỏ trong tôi xanh mướt;
hoa trong tôi nở thơm;
sương trong tôi ngọt lịm;
nắng và gió dịu hiền.

Tôi nghe đời mát dịu;
từng tế bào hát ca;
từng hơi thở vào ra;
từng giọt máu chan hòa;
thấm sâu vào lòng đất;
thấm vào cõi nhiệm mầu;
vườn tâm từng hoa nở,
thơm đẹp mấy tinh cầu!

Mỗi hoa mỗi đất trời,
mỗi hoa mỗi nụ cười,
ôi, vườn tâm kỳ diệu!
ôi, vườn tâm tinh khôi!

Tôi chấp tay im lặng,
đưa mắt đẹp nhìn đời;
đưa mắt đẹp nhìn tôi,
ôi, hoa tâm tuyệt vời!

VẮNG THƠ CHO EM

Em đi đâu,
sao đi hoài đến thế;
mãi đuổi rong,
mù tịt giữa sắc thanh!
Tâm héo lại,
thân khô gầy có phải;
cuộc đuổi tìm,
chừ nhìn lại buồn tanh!

Em ngồi đó,
mà lửa nào thiêu đốt;
ngồi không yên,
tâm rất bỏng cuộc tìm.
Tâm em loạn,
bởi căn trần gió lộng;
nên xa xăm,
em cứ mỗi mắt nhìn!

Em ngồi đó,
thân hao gầy có phải;
hồn xanh xao,
mắt ướt đẫm phương nào!
Em ngồi đó,
mà tâm em đi mãi;
lắm lem tình,
và lắm cả trăng sao!

Em hao gầy,
bởi thiên đàng có phải;
mơ chi xa,
chết đuối giữa ngày dài;
dù đạt được
cũng mặt mày ủ rũ;
vì thiên đàng,
rồi cũng phải chia tay!

Em dừng lại,
cho bụi đời lắng xuống;
hồn không say,
men mộng giữa đêm dài!
Em tĩnh lặng
cho trăng lòng tỏa sáng;
cuộc tình đau,
em vượt hẳn ra ngoài!

Hãy về đây
em cùng ta dự hội,
xóa cô liêu
trong kiếp sống đời thường.

Mắt không ướt
bởi tuổi đời khôn dại,
xóa mơ hồ
từ thuở ấy vương vương!

ĐỪNG VẼ GÌ THÊM

Ôi, hạnh phúc bao đời,
nay ta đã thấy;
đơn giản như nụ cười, hơi thở,
bước đi, nhịp đập trái tim,
thương yêu và chia sẻ!

Đừng vẽ gì thêm,
trên trang giấy trắng;
đừng vẽ gì thêm
giữa nắng và mưa;
vì hạnh phúc nơi đây
đã có đủ bốn mùa!

NHÌN LÁ BAY

Sáng nay
nhìn từng chiếc lá bay;
nhìn từng tế bào tay
thơm mùi của lá;
Sáng nay nhìn từng chiếc
lá xanh đi qua mùa hạ;
nhìn từng tế bào đổi mới làn da.

Sáng nay
nhìn từng chiếc lá bay,
bay qua mùa thu;
bay qua mùa đông;
và từng giọt nắng hồng
đọng trong kẽ lá;
lá lại đong đưa
theo nắng và mưa!

BÌNH MINH

Có chi
mà để rộn ràng;
như hoa cỏ lá
trên đàng đi qua.
Biết rằng,
đời có mù sa,
thì bình minh có
trong ta lâu rồi.

À, THẾ ĐÓ!

Dừng mộng寐 – chiêm bao;
hãy mở mắt to
nhìn đời em sẽ thấy!...

Tóc mọc trên đầu;
mắt cá dưới chân;
mây bay – nước chảy...

Chuyện đời xưa nay
là như thế đó,
có gì để thở,
có gì để than!

TÌNH KHÔNG XAO

Một cuộc lữ,
một cuộc tình không hẹn;
mà ngộ kỳ
từ thuở ấy – nguyên sơ;
giữa đại dương
với trăng ngàn – gió lạ
tình không xao,
nhưng sóng vẫn vỗ bờ!

GIỮA VÔ TRI

Trăng sao
trên nền trời
vẫn tỏa...
thế gian ngủ cả
nào có ai hay!

Khối đá nặng cân
lầm lỳ cuộc sống,
giữa vô tri
nghe cánh hạc hao gầy!

RƠI SẠCH

Khép cửa lại,
là khép lòng mình lại;
để bụi hồng
rơi sạch cả ngoài hiên.

Từng khoảnh khắc,
từng phút giây diệu thể;
vui chơi chừ,
trong nhịp thở vô biên!

UỐNG TRÀ VÀ XUÂN

Xuân đến ta uống trà
nghe hoa cỏ hát ca
thấy niềm tin rực sáng
và thấy Phật trong ta.

Ngồi yên trong mùa hạ
ta uống tách trà chanh
vững chãi trong từng niệm
ngắm mây trắng, núi xanh.

Ta uống trà mùa thu
nghe lòng sạch mây mù
thấy nguyên hình vũ trụ
làm lãng tử vân du.

Tách trà bung mùa đông
ấm lại cả cõi lòng,
hương vị xuân còn mãi
giữa sinh diệt đôi dòng.

處當
當望遊逍
處雲戲遙
無微慧空
心笑林海

ĐƯƠNG XỬ

Ôiêu dao không hải
du hí tuệ lâm
vọng vân vi tiếu
đương xử vô tâm.

NGAY ĐÓ

Thong dong rừng tuệ
dạo chơi biển không
ngắm mây cười mỉm
ngay đó thong dong.

TRONG TỪNG KHOẢNH KHẮC

Lối cũ đường xưa
mỗi ngày tôi đi;
nhưng mỗi ngày tôi đi đều mới.

Đất trời hát ca
bài ca đắng cay và dịu ngọt;
Ngọt và cay
đều có mặt trong tôi,
trong từng giây phút,
để chuyển thành sự sống
nhiệm mầu.

Tôi cảm ơn ngọt,
tôi cảm ơn cay,
đã theo tôi trải qua
vạn kiếp luân hồi;
để giúp tôi
tạo nên sự sống cảm thông
và chia sẻ.

Giờ đây,
trong tôi khoảnh khắc nào,
cũng là niềm vui và sự sống –
cành hoa,
hạt sỏi,
cụm mây,
chiếc lá thu bay,
con cá bơi,
hay tuyết rơi núi trắng,
mỗi bức tranh đời là mỗi thế giới
điều kỳ,
mà ở đó, tôi chưa bao giờ vắng mặt.

Sáng nay,
tôi đưa mắt nhìn –
mặt trăng và mặt trời,
đóa hoa và cánh bướm,
bão táp và nắng hạn,
khổ đau và hạnh phúc,...
chúng chưa bao giờ
vẫy tay chào biệt ly tôi,
dù chỉ là khoảnh khắc.

Nhưng,
tôi biết bàn tay tôi
không bé bỏng,
khi xoa vào trán của một trẻ thơ;
và chưa bao giờ khôn lớn,
khi chạm vào vũ trụ.
Ôi, bàn tay ai biết,
có biết chẳng cả thực tại
nhiệm mầu!

Sáng nay,
từng bước chân trên lối cũ,
nhìn cỏ và hoa
nhìn sương và nắng
nhìn cá bơi trong
hồ bán nguyệt,
và từng cụm mây trắng bay...
tôi mỉm cười và tự nhủ:
Sự sống là nơi đây –
bất động và thông dong
trong từng khoảnh khắc
sinh diệt...

ĐỪNG VỌNG HU TRUYỀN

Nhập thất là xả,
nhưng ta không xả;
mở cửa là ôm,
nhưng ta không ôm!

Nhập mở xả ôm,
ôm xả mở nhập;
ta chưa từng nhập,
lấy gì mà mở!

Ta chưa từng ôm
lấy gì mà xả!
Mở nhập xả ôm,
ôm xả mở nhập,
làm việc loanh quanh!

Ta mở khi nào
mà ta lại nhập!
Ta nhập khi nào
mà ta lại mở!

Nhập mở, mở nhập
ôm xả, xả ôm,
ngôn ngữ lụy phiền
vạn đời loanh quanh!

Mây trắng thông dong
non cao vô ngại;
hãy thở cười đi
đừng vọng hư truyền!

SÁNG NAY - BƯỚC CHÂN EM

Sáng nay
trong từng bước chân
thiền hành,
em có thấy gì không em nhỉ!
Trời cao bay thấp
trời chạm lòng em,
từng thiên thể đưa bước chân em đi
về lẽ phải;
chạm xuống đất sâu,
côn trùng và cây cỏ đứng dậy hát ca,
và thăng hoa em từ chân trái
nhiệm mầu!

Sáng nay
trời bỗng xuống thấp
đất chọt lên cao,
ngàn vạn ngôi sao định hướng em
về,
với từng bước đi trong nhiệm thể.

Sáng nay
em không là một mình
và em chưa bao giờ chật hẹp.
trên em có trời
dưới em có đất;
sau lưng em - dòng tâm linh - huyết
thống chảy dài...

chung quanh em,
là cỏ, là hoa, là chim hót, suối reo,
là nắng, là sương
trong từng giọt mặt trời;
và trước mắt em là gió, là mây
là trăng sao lấp lánh,...
là máu tim của thế hệ tương lai...

Em hãy đi từng bước chân,
như đất trời chuyển động,
trong nhịp sống diệu kỳ;
em hãy thở và cười
với những niềm tin bất động,
để em là tất cả
và bước chân em là thực tại
nhiệm mầu!

如
何古佛生
我今恆命
倦本笑經
募如心數
踪是中息

NHU

Sanh mạng kinh số túc
Phật hằng tiểu tâm trung
Cổ kim bản như thị
Hà ngã quyện tâm tung!

RÚA

Sự sống từng hơi thở
Phật thường cười trong tâm;
xưa nay như rửa đó
sao ta nhọc công tâm!

TỘI NGHIỆP

Ồi ngựa hay
với dây cương mục nát,
đi về đâu
giữa sóng nắng trưa ngày!

Giữa thác ghềnh
với cát bụi tóc bay,
ai tài giỏi
ra tay phi một nước!

去水
水愁大大
去雲名寺
落雲非無
本大有有
宗雨魂佛

THỦY KHỨ

Đại tự vô hữu Phật
đại danh phi hữu hồn
sâu vân vân đại vũ
thủy khứ lạc bản tôn.

DÒNG NƯỚC TRÔI

Chùa to không có Phật
danh lớn chẳng có hồn
mây tủi mây mưa lớn
nước đi lạc mất nguồn.

處無
無不佛大
處還魂寺
不後遊佛
來老遠無
去山處魂

VÔ XỨ

Đại tự Phật vô hồn
Phật hồn du viễn xứ
bất hoàn phục lão sơn
vô xứ bất lai khứ.

KHẮP MỌI NƠI

Chùa to vắng bóng Phật
tâm Phật đi xa chơi
không dạo về non cũ
đến đi khắp mọi nơi.

EM HÃY VỀ ĐI!

Thôi,
em về đi,
em hãy về đi!
Đừng,
nôn nao kiếm gì,
giữa đời sắc thanh,
giữa đời lợi danh!

Chẳng có rồng bay,
chẳng có râu mày,
chỉ là sân khấu,
mèo chuột với nhau!

Thôi,
em về đi
em hãy về đi!
Đừng,
nôn nao kiếm gì –

con đường chật hẹp,
ghềnh thác lên cao;
Chỉ có lao xao,
như tuồng múa rối,
cát nước bụi bay,
nắng lạnh rát mày!

Em hãy về đi,
em về với cha,
em hãy về đi,
em về với mẹ,
em hãy về đi,
về với ông bà,
và về với chính em!

Em hãy về đi,
em về với em;
nét đẹp ngàn đời
trong em hiển lộ,
chút chân tình,
xóa sạch hư hao!

NGHE MƯA

Nằm nghe hạt mưa rơi
mỗi hạt là mỗi lời
mỗi hạt mỗi hơi thở
lời ca nghe điệu vời!

Hư không trăng bỏ ngõ
gió lay trúc không lời
đêm dài ai say ngủ
một mình ta nghe thôi!

NHU THẾ À

Chưa tu
thấy đạo gần;
Tu rồi
thấy đạo xa;
càng tu
càng xa đạo;
tại sao
như thế à!

**XUÂN,
NGHE TÔI GỌI!**

Suốt mùa đông
trắng vượt ngàn đỉnh núi,
dấu hao gầy
vẫn thanh thản bước chân.
Tâm đã sạch
mặc áo gì cũng đẹp;
lòng vô ưu
còn hỏi chuyện chi xuân!

Nơi cõi mộng
ta hóa thân ca hát,
gọi xuân về
cho ấm hạt chiêm bao;
cho em nhỏ
chỉ đuổi hờ cánh bướm,
đuổi hờ thôi,
đừng dại bắt nghe nao!

Dấu mắt ướt,
nhưng sóng đời không gợn;
dấu thân gầy
không hóa kiếp sậy lau.
nhìn sâu bướm
tự hong mình trên lá,
nắng xuân reo
đẹp lạ mấy tinh cầu!

Mỗi bước chân
mỗi bầu trời mở rộng;
mỗi phút giây
mỗi hạt ngọc lưu ly.
Sâu và bướm
cùng đi về vô hạn,
giữa vô biên
xuân còn có nghĩa gì!

Mộng Một, Quý Mùi -2003

TÌNH NHƯ SÓNG VỖ

Ta lên núi
học làm Tiên nhẩn nhục,
mặc thói đời
nhân ngã với thị phi!
Mây có hện
mà quên về cũng được;
gió có lay
trăng nghiêng ngả hề chi!

Ta về biển
học dã tràng xe cát,
mặc chuyện đời
đùa cợt với hư vô!
Biển mênh mông
đâu ngại bước tang hồ,
đùa với sóng
chút tình sao cũng đẹp!

Ta về biển
học tình yêu của sóng,
chạm vào bờ
trắng xóa cả hư vô...!
ta về biển
học tình yêu của sóng,
chạm vào bờ
làm mây trắng bay đi...!

Biển An Lộc, Thừa Thiên – Huế (2004).

MỘT TỜ
KINH THIÊNG

*(Kính Dâng Giác Linh Đại Lão Hòa
Thượng Thích Huyền Quang, Đệ Tứ
Tăng Thống GHPGVNTN)*

Trăm năm
mặc chuyện có, không;
trên đầu chữ Phật
trong lòng chữ tâm;
Gương huyền
chiếu giữa tòng lâm,
xóa hư vô giữa
mê lầm thế gian;

Ngục tù
luyện chí hiên ngang,
luyện bồ đề giữa
muôn ngàn khổ ưu;
luyện kim cương
giữa nắng thiêu,
sáng lên đẹp cả
mấy thiếu quang xưa.

Cảm ơn
đời nắng và mưa,
con thuyền pháp nạn
Người đưa tay chèo;
Nguyên Thiều
chim dậy hót reo,
giữa kênh ba động
lưng đèo Lương sơn.

Can chi
sóng vỗ gió dôn,
với tâm đại nguyện,
với hồn mênh mông;
can chi,
có Phật trong lòng;
có kiên trinh giữa
đôi dòng diệt sinh;
Có lời thơ,
có lời kinh,
có trang sử Phật
lung linh bóng huyền;
có nguồn
suối pháp uyên nguyên;
có nhân duyên giữa
tịch nhiên đôi bờ;

Người về
cát đá hóa thơ,
sử xanh non nước
thêu tờ kinh thiêng...

Huế - 2008.

CON ĐƯỜNG TA ĐI

Dầu cho
đời có bể dâu,
trong ta vẫn cạn
nỗi sầu thế gian;

Dầu cho
muôn sự ngổn ngang,
trong ta vẫn có
trăng ngàn để chơi...

Dầu cho
cuộc lũ đầy voi,
trong ta đã cạn
luân hồi phù sinh;

Dấu cho
đời có vô tình,
thì ta vẫn tụng
tâm kinh không lời.

Dấu sinh diệt,
vẫn thành thời;
vì ta cạn mạch
luân hồi hôm nao;

Dấu cho
đời có thế nào,
trong ta vẫn có
nẻo vào chân như.

Dấu cho
đời cả sương mù,
tâm ta vẫn sáng giữa phù trần mê;
Dấu cho
đời vỡ bờ đê
trong ta vẫn có
đường về chân nguyên.

Đường xưa
rũ sạch bụi phiền,
đường nay rũ sạch
đôi miền có, không;
Trắng thơm
ta có tấm lòng
thương ai phiêu dạt
giữa dòng thế gian...

Thương ai
bỏ nửa thiên đàng...
bỏ quên hạt ngọc
trong tàng kinh thơm...
bỏ bình minh
giữa hoàng hôn;
bỏ linh hồn giữa
càn khôn diệu vời...

CHÚT TÌNH THÔI

Từ phố thị
ta đi về trăm mặc;
nghe triền non
chim hót điệu vô tranh;

nhìn đá lặng,
dòng sông xưa vẫn chảy;
ta yêu đời
vì biển mặn non xanh.

Đời là vậy,
mà tình ta vẫn vậy,
chút tình chung
trang trải giữa tang hồ;
ấm lữ khách
giữa chiều đông quạnh quẽ;
mát nhân sinh
giữa nắng hạ điêu tàn.

Quá khứ đi rồi,
tương lai ảo mị,
hiện tại nào
làm bến đỗ thời gian!
Chút tình thôi,
xin ai đừng vất cạn,
để sông xưa
còn mãi với trăng ngàn!

**LÔNG RÃ
CHIM BAY**

Lông rã chim bay
phương trời bát ngát,
vượt vui buồn,
vượt ảo giác trí ngu.
Dòng sông chảy
đôi bờ ủy mị,
cõi khen chê
ngôn ngữ hư phù!

Rừng trúc đại định
gió chạm không lay,
vầng trăng soi,
mặt chuyện vui đây;
cõi ký ức,
mặt hình bóng cũ;
đá lặng thình,
ngôn ngữ hao gầy.

Nhìn kỹ suốt đời
lời thơ mộng mị,
lời vô tình
mát rượi nhân gian,
lời vô tình
vượt cả quan san,
lời vô tình
địu ngọt tim gan!

Nhìn kỹ thói đời
trong từng sợi tóc;
tóc vô tình,
nên không ngủ say,
lời vô tình
làm mây trắng bay;
người vô tình
làm đá ngủ say,
tâm vô tình
lông rã chim bay...

XUÂN TRÒN ĐẦY

Xuân về,
xuân đã về rồi;
đã về từ thuở
đất trời biết nhau.

Xuân về
nào bạn trước sau,
xuân vô biên có
trên đầu nụ mai.

Thương ai
làm lữ khách hoài,
quảy xuân tìm kiếm
cho vai hao gầy!

Xưa nay
giữa đất trời này,
một tâm xuân sáng
tròn đầy mười phương.

Mậu Tý - 2008.

SÓNG VƯỢT QUA BỜ

Tu là chơi với mình
trong sâu lắng;
chơi với người
trong thanh cao;
vàng mây từ hạt nắng
thảnh thơi mọi phương trời;
vàng trắng xuyên mây bạc,
hôn xuống đỉnh núi chơi.

Tu là chơi với cát,
vẽ cát thành lâu đài;
vẽ ký ức, hồi tưởng;
vẽ diễm ảo tương lai;
vẽ mặt trời hiện tại,
đời hư huyền,
lại vẽ thêm hư huyền cho đời;
nhưng không vẽ đóa sen hồng,
thơm đẹp ngàn nơi!

Tu là chơi với sóng,
vẽ sóng tình trên kính;
viết lời kinh trên sóng,
gọi mời giông bão dậy,
cho sóng vượt qua bờ!

TÌNH HOÀNG VIỄN

Chút tình
hoàng viễn cho em,
em quen biển mộng,
ta quen trăng ngàn;
tình ta
không dệt mộng vàng,
hạ phương không có
thiên đàng cho em;

Hạ phương
là cõi hạ hèn,
thượng phương em lại
bỏ quên hôm nào;
chút tình
hoàng viễn thanh cao,
làm duyên giữa cõi
trăng sao em về...

Huế - 2008.

TRỜI XUÂN BẠT NGÀN

Mùa xuân
ta có mặt nhau
dù nhìn nhau kỹ
trước sau đã từng;
bụi đời
mòn mỏi đôi chân
tàn canh ta lại
trông xuân đi về...

Nơi nào
cũng có xuân quê,
một tâm xuân có
ba bề bốn bên;
dẫu đời có xuống, có lên
xuân tình chung thủy
ngụ trên đỉnh người.

Có chi
mà khóc mà cười,
giữa phù vân,
vẫn có người tri âm;
biết tâm xưa
sạch hồng trần,
cũng từ tâm ấy
trời xuân bạt ngàn...

Xuân Tân Mão - 2011

MỆNH MÔNG TRỜI VÀNG

Lạnh thêm
chút nữa lạnh ơi,
can chi hồng điều
giữa trời tự do;
can chi
“cốt cách” mà lo
và can chi đến
lời thơ kinh huyền!

Lạnh thêm
chút nữa lạnh ơi,
cho xuân “cốt cách”
giữa đời bể dâu;
ngược xuôi
xuân có một màu,
màu trinh nguyên ấy
trên đầu giang sơn!

Lạnh thêm
chút nữa lạnh ơi,
cho xuân rực sáng
giữa đời sắc không.
Vô ưu
hoa nở trong lòng,
đất tâm hoa nở
mênh mông trời vàng.

Xuân Tân Mão -2011

KÍNH TIỄN ĐƯA NGƯỜI

Giữa trời xuân
cha cõi hạc về Tây,
mây cũng thẹn,
trăng sao ngồi bóng nguyệt;
phá Tam Giang
nước hiện vẻ ưu sầu;
Trường Sơn xa
phủ lên màu sương bạc!

Cha mỉm cười
giữa hư ảo nhân sinh;
chút tình người
trắng tinh từ nguyên thủy.
Trong khoảnh khắc
mọi trần hồng rơi rụng;
cõi thanh thang
bất động bước cha về...

Nơi thế giới
ngã nhân đều tịch mặc;
ánh trăng xưa
vằng vặc giữa trời không;
nơi cảnh Phật
cha về vui muôn thuở;
ở trần gian
con cháu cũng thơm lây...

Huế - 18/1/ Tân Mão (2011)

MỘT TRANG KINH ĐẸP

*(Kính dâng giác linh cố Trưởng lão
Hòa thượng Thích Trí Chơn, Chủ tịch
HĐĐHGHPGVNTN Hoa kỳ, viên tịch
ngày 14 tháng 3 năm 2011, tại Phật Học
Viện Quốc Tế, North Hills, California,
USA).*

Vẫy tay
hoàng pháp Người về,
nằm bình yên giữa
trăm bề gió lay;

lung linh
nguyệt nển vui đây,
huyền thân trả lại
bên nầy cuộc chơi.

Bây giờ
Người đã về ngôi
vượt qua đại mộng
luân hồi thế gian;
Bát y
chừ hóa sen vàng,
chừ bình minh hiện
giữa hoàng hôn xưa.

Can chi
đời nắng và mưa,
một hoa sen nở
giữa trời mênh mông;
một vầng thơ,
một cõi lòng;
một trang kinh đẹp
gởi hồng hạc bay!

PHẬT TỬ NHƯ LÃ
ẤN TỐNG

Mục Lục

Xuân Như Ngày Ấy.....	7
Quả.....	8
Còn Mãi Một Đóa Hoa.....	9
Bước Chân.....	11
Cuồng Lũ.....	13
Thương Anh Cả.....	14
Chiếc Lá.....	15
Thong Dong.....	16
Xuân Bên Lên.....	17
Hững Hờ.....	19
Không Một Cõi.....	20
Thưa Rằng.....	21
Cõi Đại Khờ.....	22
Về.....	23
Hồn Xuân.....	24
Thầy Về.....	26
Nghe.....	28
Lời Mẹ Ru.....	29

Tình Đạo Sĩ.....	31
Biết Nhau.....	38
Mắt Đẹp Nhìn Đời.....	40
Văng Thơ Cho Em.....	44
Đừng Vẽ Gì Thêm.....	47
Nhìn Lá Bay.....	48
Bình Minh.....	49
À, Thế Đó!.....	50
Tình Không Xao.....	51
Giữa Vô Tri.....	52
Rơi Sạch.....	53
Uống Trà.....	54
Đương Xứ.....	57
Ngay Đó.....	58
Trong Từng Khoảnh Khắc.....	59
Đừng Vọng Hư Truyền.....	63
Sáng Nay Bước Chân Em.....	65
Như.....	69
Rúa.....	70
Tội Nghiệp.....	71
Thủy Khứ.....	73
Dòng Nước Trời.....	74

Vô Xứ.....	75
Khấp Mọi Nơi.....	76
Em Hãy Về Đi!.....	77
Nghe Mưa.....	80
Như Thế À!.....	81
Xuân Nghe Tôi Gọi!.....	82
Tình Như Sóng Vỗ.....	84
Một Tờ Kinh Thiêng.....	86
Con Đường Ta Đi.....	89
Chút Tình Thời.....	92
Lồng Rã Chim Bay.....	94
Xuân Tròn Đây.....	96
Sóng Vượt Qua Bờ.....	98
Tình Hoàng Viễn.....	100
Trời Xuân Bạt Ngàn.....	101
Mệnh Mông Trời Vàng.....	103
Kính Tiễn Đưa Người.....	105
Một Trang Kinh Đẹp.....	107

NHƯ DẤU CHIM BAY
TUỆ NGUYỄN - THÍCH THÁI HÒA

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HÓA - VĂN NGHỆ TP.HCM

88-90 Ký Con, P.Nguyễn Thái Bình - Quận 1 - TP.HCM

ĐT: (08) 38216009 - 39142419 - Fax: (08) 39142890

Email: nxbvanhovannghes@yahoo.com.vn

Website: nxbvanhovannghes.org.vn

Chịu trách nhiệm xuất bản:
Huỳnh Thị Xuân Hạnh

Biên tập: Kim Phước
Sửa bản in: Bảo Bảo
Trình bày & bìa: Hạnh Thư

Liên kết xuất bản: Công ty TNHH Pháp Uyển

In lần thứ nhất. Số lượng: 1000 cuốn,
khổ: 11x19 cm, tại Công ty TNHH Pháp Uyển.
Giấy phép xuất bản số: 2584-2014/CXB/04-122/VHVN
Quyết định xuất bản số: 474-QĐ/NXBVHVN/26/12/2014
In xong và nộp lưu chiểu quý IV năm 2014